

МИГЛЕНА ИВАНОВА

ISBN 978-954-90718-8-7

МИГОСВЕТНЕ

ВЕНЧАВКАТА НА ХРАМА

Под було от дантелен тамян
храмът руменее
в озаряващ невестин свян.
Куполите въздигат последната девича молитва
до небесното коляно.

С клетвен псалм женихът на вярност се врича
триста шестдесет и пет дни
да обича
да обича ...
докато карамфилени слънца
и лунни нарциси във всеки двор изникнат
и стъблата им сплетат
новоавилонски кули в сърцата
и небесната благодат прогледне през борови ресници,
а милостта се лее от капчуците на всяка щедра ръка.

Водните лилии на вечния кръговрат
предричат:
люлка до люлка берекет,
лъвски лапи да бранят добрия късмет,
върбите на времето да плачат само от щастливост и радост,
а нивята от сбъдвания
да засенчват дори звездността
по множество и бляскавост.

И аз бях там ...
В нирванната тишина
от целувката на храма и новата година
небесата ми проговориха
... с твоя глас.

СЛЕДКОЛЕДНО МЕЖДУВРЕМИЕ

Филигранно се втъкаваш в траекториите на следите ми,
а по каменните ти хребети
късчета от моята лисича кожа остават някак непокътнати.
Компасите лудеят сякаш посоките са отлетели на меден месец
и зората избра да се ражда от дланта ми,
а полярната звезда препаса парео от жар-птичи пера.
Остана ми една-единствена вярна посока: към тебе.
Тишината чу това и завибрира в струните на твоето име.
Зефирът плясна с ръце и затанцува сиртаки сред поломени чинии.
Вечерницата приседна в беседката на Ерос и омагьоса стрелите му:
никога повече да не причиняват болка,
обичта да е кристално-бистра, ненараняваща, радостолепна,
възвисяваща, бого-образна от началото до края
или още по-добре, да е безкрайна.
Дървото на живота сега те гледа иззад
следколедно ненакичените си клони: имаш ли смелостта
да бъдеш неговите корени, а аз да съм твоята корона ...

ЦЕЛУДАРСКИ ЗЛАТОЯБЪЛКОВИ МОНЕТИ ПО БОГОЯВЛЕНИЕ

Розовият еднорог със седефени мигли и чуруликащи копитца, който наричаше себе си Кнежин, бе полегнал край едно коледно дръвче и кротко броеше намиганията на празнуващите лампички. Представяше си ги като нули и цифри от лъчезарна детска усмихнатост по монети от двора на Змея Целудар, който управляваше с целувки и подаръци, вместо с трябвания.

По Орионското си предзнамение, Кнежин щеше да срещне отредената му еднорожка когато преброи, без да бърка, да прескача или да повтаря, толкова присветвания, колкото житни трохички биха могли да изкълват гълъбите по Земяна в денонощието на Богоявление. Като си помислеше колко незначности има в очакването на вероятността всичко това да се случи, еднорогът бе готов да се разплаче безутешно ... Но съзлите само биха замъглили точността на броенето.

Цяла година Кнежин бе обикалял по светло от покрив на покрив, от площад на площад и от парк на парк Земяна, за да узнае колко са гълъбите, да се прости с онези от тях, които щяха да отлетят в отвъдното до Богоявление и да предяснови колко гълъбови яйца щяха да имат късмета да излюпят гълъбчета до този помазан от Божията благодат ден.

А когато мракът го приспиваше със звездоплюшен шепот, еднорогът сънуваше възлестите, обгорели ръце на косачи по житни поля, ласките на нежни ветрове по раменете на вятърни мелници, пламъците на пещите, ваещи хрупкавата коричка по самуните и добросърдечieto на човеците, сипещи трохички сякаш не само от хляба, а и от вярата си в легендата за Светия дух, явил се в образа на гълъб ... И се пробуждаше, сгушен в облаче от розова разнеженост при мисълта за своята бъдеща партньорка, която наричаше Надинка в чест на Надеждата, която неизменно обагреше с дъгошарие безцветието на моментите съмнение, че изглеждащата непосилна задача, поставена му от съдбините, има все пак едно правилно решение.

Ако Кнежин знаеше на какво се равнява цяла вечност, щеше да може да изчисли колко време вече очаква Змеят Целудар най-сетне да признае, че се е случил мигът, в който заданието да е изпълнено успешно и да му проводи от своите вечносини гори житнооката Надинка, с която да оповестят събитието на шир по горните селения и надлъж по долните земи с първата им целувка ... Но по Вселенската добра воля, за еднорозите времето на вечността започва да тече едва след като се хванат очи за очи със своите обични партньорки.

И случи ли се това, Целудар раздава от своите изсечени от ябълково злато, усмихнати монети на хората, за да празнуват и да си разменят подаръци като за Коледа, независимо от календарната дата.

Дал ли си дар заради самия жест, без да очакваш нищо в отплата, значи и до теб е достигнала Целударска монета.

... Дочух да казват, и аз вярвам, че златоябълковите фиданки в Целударските Змейови градини поникват не от семенца, и не по магия, а от долетелите до там перца от гълъби, излюпили се в Богоявленската нощ.

КЕНТАВЪР, РОДЕН ПО ПЪАНОЛУДИЕ

Ласо от лъч е усмивката ти и уж ме укротяваш,
а под седлото флейти и струни се взривяват.
Да ти разкрия ли как се обяздва волен кентавър?

Подкови от син кварц с детелинени звънчета
при ковача на щастиято по новолуние ми заръчай.

От извора на забравата по капка всяка утрин
устни в устни ми отръсвай докато започнеш да съзираш, че само
твоите образи се отразяват в рубините наред челото и под гърдите.

Де що има по света славеи в клетки – пусни ги и
от трелите на свободата им опитай юзда да сплетеш. О, защо юзда?

Може пък и да ми отива ... Ще я приемам с реверанс, когато
ръката ти ми разказва какво означава всъщност „Господи, Помилуй”.

И стон от столетия спял омагьосан в мен се разбуджда.

Тогавя ще си спомням, че съм кентавърът,
родил се в яслите на твоите плодни дъждове по пълнолуние.

И ще бъда кротичката твоя лудетина.

Полу-дете. Полу-жена. Изцяло влюбена.

NON SCRIPTUM ЗА ТВОИТЕ ИСТИНСКИ ОБЯТИЯ

Ако в обозримата ежедневност, дрехите ми заприличаха на твоите,
по-близо ли бих била до мислите ти?

Или би си мислил, че си само мое огледало.

А нощта би ни дописвала на самотна чаша абсент.

Гола и безмислено мъдра. Мъглиста недосъгрешеност.

Ако обожанието търсеше прорез във времето,
по-бързо ли биха свършили постите?

Или плътта би низала кръстни трески и пирони, докато
духът недоразпнат обикаля циферблатите на деветте преизподни.

Недоколеничил. Недоокрилен.

Ако мъртвата роза можеше да прощава,
би ли получила право на възкресение?

Или като всяка осъзната истина, би била осъзнана.

Тук възпята. Там вгравирана. И би увяхнала в забвение.

Недозавърнала се към невинното разпъпване.

А отвъд взора на видимото, по дъгомраморен мост Невинността руменее,
пристъпваща към обятията на Истината. В постеля от розови листенца,
насред едемско ухание, в безсловетрие ... в три пръстена се извива
змията на страстта, жадуваща отровата на ябълката,
хапка от която възвръща усета за живот. Отново и отново.
А екстазът е миниатюрна смърт. И опрощение.

Дуалността се въздига и потъва в оранжевия изгревно-залезен кръговрат
на желанията и осъществяването им.

В нетърпеливите устни на утрото клонки портокалов цвят лумват.
До обожаваша безвъпросност. Ти си отговорът. А аз - второто крило, с
което да полетиш ангелоподобно. И да коленичиш само пред любовта ми,
където миг заедно трае повече от хилядолетие.

В ритъма на слънчевия там-там голата нощ танцува. Съгрешава.
Косите ѝ се веят – звездни плитки, окичени с нарциси, жълти карамфили
и фрезии. От ръцете ѝ се леят най-златистите капчици вино,
което си отпивал. Възпламеняващо нежно.

Допир, от който се превръщаш в огнен контур. Пулсиращ.
Сърцето ти е космически дансинг.
Салса с Венера. Румба с Андромеда.

В изумрудена небесност обичта рисува пътеки за щъркелите
и вае стълби към лястовичи гнезда.

Уют и топлина за всеки скитащ пътник, нажадувал се за дом.
Поспри и отдъхни. Знаем за силата ти. Всички я познават. И строгостта.
И мъдростта. Остави ги на прага. Обичай ме като детето, което обичам.

Слава Богу, ти го умееш. Всъщност, аз съм твоё огледало.

Твоите мисли са под дрехите ми.

Като мое тяло.

N. S. Оттам-нататък съм недостижима за ръцете ти ... И винаги
в твоите истински обятия ... Там сме в измеренията,
където молитвите и въображението ни водят
към звездността, всемирният разум,
вселенската любов ... където не са нужни слова ... Non Scriptum ...

ПАСТИРЪТ ПИЖО, САМОДИВАТА ПЕНДА И ... ПИТКИТЕ

Някога, отвъд сезоните, Пижо бил денем благонравен пастир на стадо бели свещени кози, а нощем се катерел по върхарските преспи до хамбарите на облаците и разсипвал от тях по земята чували с пиперливи снежинки.

Пенда била рижокоса самодива от Долината на безкрилите калинки. По лунопек тя месела от борово брашно питки с шипков мармалад, които раздавала на зазоряване за здраве, щастие, обич и късмет на момите, търсещи от калинките ишерети за бъдещия си жених.

От ухапванията на първите слънчеви змийчета кръвта на Пенда се превръщала за през деня в тюркоазен мрамор и душата на самодивата се сливала със сянката на някоя мома, докато не достигнала до лунните кладенци и не се възвърнела в самодивския си облик.

Случило се така, че една от свещените кози се залутала в калинковата долина, пасла до насита вкусните калинкови ягоди, малини, къпини и докато Пижо я намерил, о, ужас, височайше почитаната ѝ в племето на Облачните планинари, непорочна белота, се била набраздила с червени райета, пайети, тюлчаeta и ширити. В уплах пред гнева на старейшините, пастирът предпочел самоизгнанието. Минали не минали няколко дузини луни, Пижо развъдил в Долината на безкрилите калинки свое стадо, в което козите, макар и несвещени, били от плодовити по-плодовити. Само дето нямало вече сняг и белотата, и зеленината, и синевата, навред, все повече рижавеели ...

В разгара на нестинарските празници, Пижо залюбил кръшна калинкова мома и нямал търпение да се задомят. Не щеш ли, Пенда се вселила в сянката на неговата изгора и толкова се захласнала по неговата струяща мъжественост, осанка на рицар, глас на вожд ... че го пожелала за себе си ... само нейн да е ... макар и в един единствен ден, преди нощта, в която да изчезне – ни жена, ни самодива ...

Някои казват, че залуталата нявга коза помогнала на самодивата да оживее, като ѝ дала в съдбовната полунощ да пие от нейното все пак свещено мляко, в замяна на което върховната жрица на безкрилите калинки ѝ възвърнала козята белота. Непокътната. Други шептят, че Калинковия вожд тайно измолил от старейшините на Облачните планинари да простят на Пижо и да му позволят да се връща отвреме-навреме сред върхарите, за да има отново сняг в долината.

Оттогава снежинките са само бели на цвят и без предишните си пиперени зрънца. Калинките, кой знае защо, дали от ревността на момата, дали от негата на самодивата, се покрили с черни точкици и се научили да летят. Появили се сезоните. А хората взели, че нарекли куклички, които стъкмявали от преплетена бяла и червена прежда, Пенда и Пижо. И си ги даряват един-друг за здраве, късмет, щастие и в знак на обич.

А в калинковата долина самодивите продължават да месят своите питки ... и аз съм ги опитвала ...

НАФОРА ОТ МЕЖДУИЗГРЕВНОСТТА НА НЕНАЗОВАНАТА

... Мармаладен къшей ти подава с лявата ръка небесна невеста,
слънчеви трохички омесила с макови въздишки и черешова песен.

И докато с устни нафората ѝ приемаш наглед смирено,
десницата ти опъва и пристяга и се впива в нейните плитки,
от облачни вълма наплетени, с гарванови пера привързани,
с гръмотевични сноли захванати ...

Предречено ѝ било – докосне ли я по плитките простосмъртен,
да изгуби своя небесен дом, връзката си със звездните мъдреци,
да забрави вселенната азбука и да познае що е болка, скръб и смърт.

В опит да я предпазят от орисията, родителите ѝ я оставили без име и
обградили селенията си с омагьосан шипков плет, който растял по метър
всяко утро и по два метра всяка вечер, а плодовете му били толкова
сладки, че вкусел ли ги някой, губел апетит за каквото и да било друго
и умираше от глад, защото на година се раждала само една шипка.

От волно небесно дете тя се превърнала в неволна небесна затворница, но затова пък можела на воля да черпи от звездната мъдрост и да сътворява от вселенно слово истории за съдбини, които ангели, демони и хора да изживяват. А на нея самата почти нищо не ѝ се случвало. През плета дори времето рядко надниквало ...

Една нощ, обаче, зла риба-меч се промъкнала между шипковите храсти, притаила се в нейното езерце и докато неназованата се къпела, щтрак-щтрак, отрязала плитките ѝ. Тя побягнала ужасена, за първи път нозете ѝ се разранили от острите камъчета и миглите ѝ се насълзили от непознатата дотогава болка. В същото време, мечът на рибата започнал да се нажежава и докато се усети, злосторницата се превърнала в рибешка чорба, с която диви лебеди, елени и глигани си устройили пир.

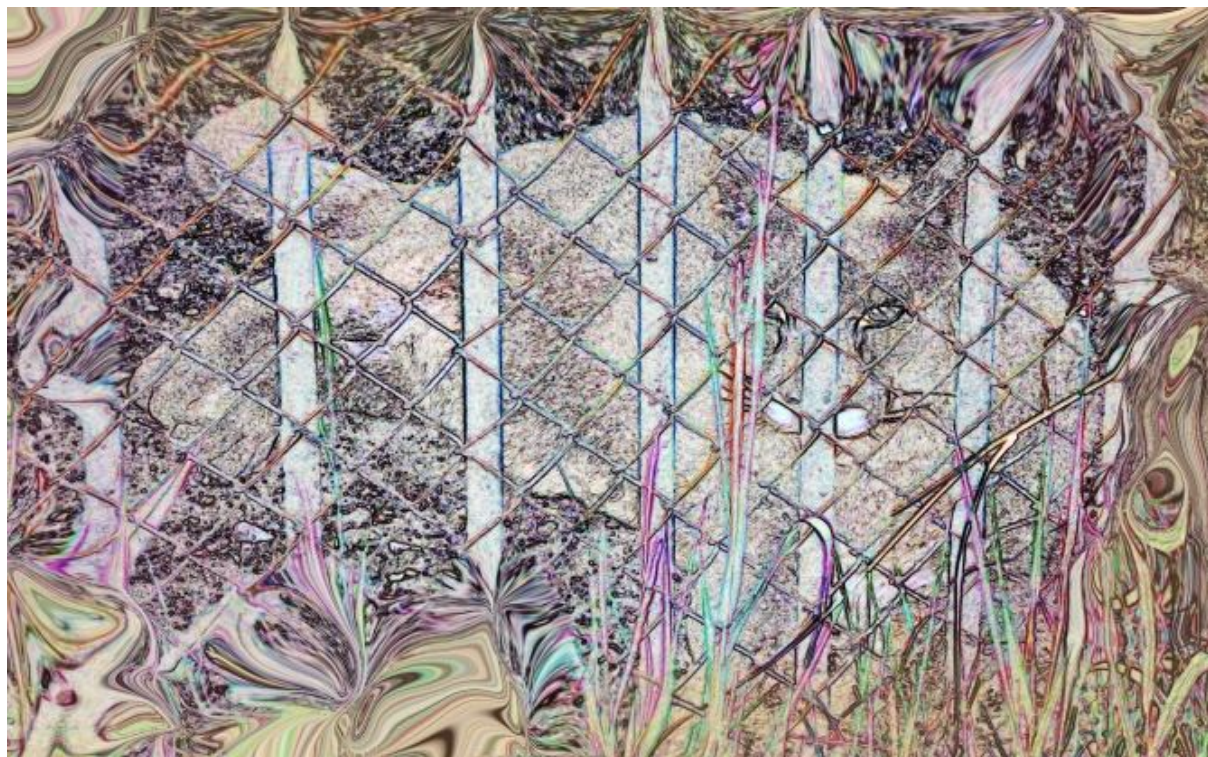
Отрязаните плитки потънали на дъното и се оплели с водораслите. Когато заприличали на върви, братът на неназованата ги прикачил към коприненото хвърчило, което тайно съшивал години наред от откраднати от роклите на майка си късчета. Издебнал един преминаващ ураган, яхнал го и успял да се издигне над шипковия плет.

Но хвърчилото се оплело в трънаците. Докато момъкът се опитвал безуспешно да се отскубне, вятърът утихнал. Сред безветрието настъпил гладът, а шипковият плод бил печално близо ...

Познала след болката и скръбта по смъртта на брат си, неназованата осъзнала, че е заживяла с мъките на простосмъртните дори и без да е била докосната по плитките от човек. Затова с голи ръце започнала да троши съчка по съчка шипковите решетки. Всяка капка кръв, рукнала от дланите ѝ, се превръщала в сигли, които превеждали вселенната азбука на човешките езици. Всяко парченце от нейната плът, останало по трънаците, се спускало към земите на хората като скрижали, пренасящи късчета от свещената звездна мъдрост.

Хилядолетия живяла без дом и без съдба неназованата, в междуизгревността ... докато косите ѝ пораснали толкова, че който вкусал от нейната нафора, можел по плитките ѝ да преминава от свят в свят, от век във век, от минало в бъдеще и обратно ... и да забравя, поне за малко, що е смърт, скръб и болка.

МЕТАМОРФЕЙСТВОТО НА СЪДБИНИЯ

Метаморфейно свличам и нахлузвам
задушавачи корсети или зъзнеци воали, огърлена
със зъби от акула за амулет срещу удавяне в проклетия,
прикрита зад кухооки маски с акварелни гримаси.

... Познават ли хората същността ми, за да ме наричат Съдбиния ...

Не че желая или имам нужда от име,
а за да ме призовават или дамгосват.

Създадена съм от вселенската Паякиня в пристъп
на безжалостност и лудоръкост. Глезените ми са овървени
в бодливата сърма на причинно-следствената връзка.
Река ли да я престъпя, шипчетата пируват с писъците ми.
Опитам ли да я заобиколя, спъва ме и пропадам на колене
в някоя блатиста черна дупка из космическата джунгла.
Затова често закъснявам и пристигам божурено задъхана,
далеч не винаги в подходящи за случая одежди.

Талията ми е точно две педи. И раковинно-розово бебешки,
и дантелено-деликатни момински, и на изтискващ вино от камък
юнак змеѝборец. Орисана съм всеки да има възможност
да валсира с мен, когато получи покана за бала ...

Звездопръстите модистки припадат, когато ме видят да приближавам
до ателиетата им. С колкото и камбаногласи пафти да ме кичат,
каквито и магически плохи и чародейни бастички да съшиват,
намират се ръце, на които премяната ми да идва
недосъразмерна ... И нали съм си лудетина, късам, нищя и
оставам по гола безжартиерност, пръскаща
фойерверки на свян пред изпръхнали девичи погледи
и заливаща с конфети на воаѝорство
междупланетарните паркетни лѝвове.

Не се гордея, че имам най-многоликия образ във всемира.
Напротив. Съзнавам, че никога и никѝде човек няма да ме обикне
искрено, всеотдайно, саможертвено и безусловно.

Описват ме като бездушен сърп, посичащ недоузряли възделения.
Рисуват ме с дюзини разгонени змии вместо пръсти. Разбирам ги.

Така изобразяват собствената си човешка слабост,
своите първични страхове и хорското безсилие пред бог Времник.

Вярно, нито той, нито аз сме благоденствени оръдия.

И двамата служим на несловотворен - изписан
с опашка на комета по дланите на вселенския Паякотец - върховен ред,
произнасянето на чието име предизвиква раждане и изчезване
на галактики. Предано. Като до смърт, макар да не сме простосмъртни.

Не е нужно да се обяснявам в любов. А обичам хората до богоравна
благоденствие. Тайно и мълчаливо. Потопът бе мое дело. Плаках от
съпричастност към тъгата, болката и съкрушеността по земния свят ...

Бях несловесно влюбена и в разни божества, докато не се появи
Господ, който ме пожела за своя небесна невеста.

И сега и вовеки съм Нему обречена и вярна.

До съдбинистка истинност.

Останалото е метаморфейство ...

ПУЛСИРАЩО МИГНОЛЕНИЕ

Огънати в настръхнали котешки гърбове клавиши
разтапят пръстите до оголен живак

нотните релси дерайлират
неканена спирка в пасторален мажор

лястовичи пера трептят в маково стакато
тънкогласа лозница вие трели около брадичката ти

слънцепери лебеди плуват в оросените лехички по кожата
млади царици се пръскат на пукалки от жещината помежду ни

нищо, че никога не съм опитвала вкуса на къра
дъхът на змейско сено ме е татуирал вътреутробно там,
където сега ашладисваш акорд от себе си
и най-късата нощ се композира в
пулсиращо мигноление.

ЕДНОДНЕВИЕТО НА ЕДИН ФАВН

През пет виртуални живота в обетования шести всеки смокиново богоугоден и рогато прокълнат ден преминавам.

Еднодневките са безсмъртни в сравнение с мене.

Избождам си по малинажа очите, да не виждат сенките ти в празното между скучаещите без срещите ни дъбове. Насляпо по-нежно боли от пронизващите до кост лъчи, извиращи в сребристи стрели от силуета на мигновението, в което умирахме заедно - до първото ни прераждане в купела на обятията. После събирам изумрудено от устните на сънуващ мъх и мъзгата на девствени маслини, смесвам го със светло-кафяво от танцуващи жельди и си рисувам нови ириса.

Да те очакват с търпението на ловджийски капан.

Блъскам рогцата си в скалите, докато не се разплачат и продължавам, за да оглушея от каменните им ридания и въздишки. Тогава коленича и се моля да чуя мислите ти. Макар и да разбирам човешкия език, огненопламтящ кръг ме отделя от същността и значението на твоето мислене. Изгарям в кладата на космическа нирвана.

После добавям от собствената си безмислена пепел към примамлива борова смола и си залепвам нови рогца. По уханието им да ме разпознаеш безпогрешно сред събратята ми.

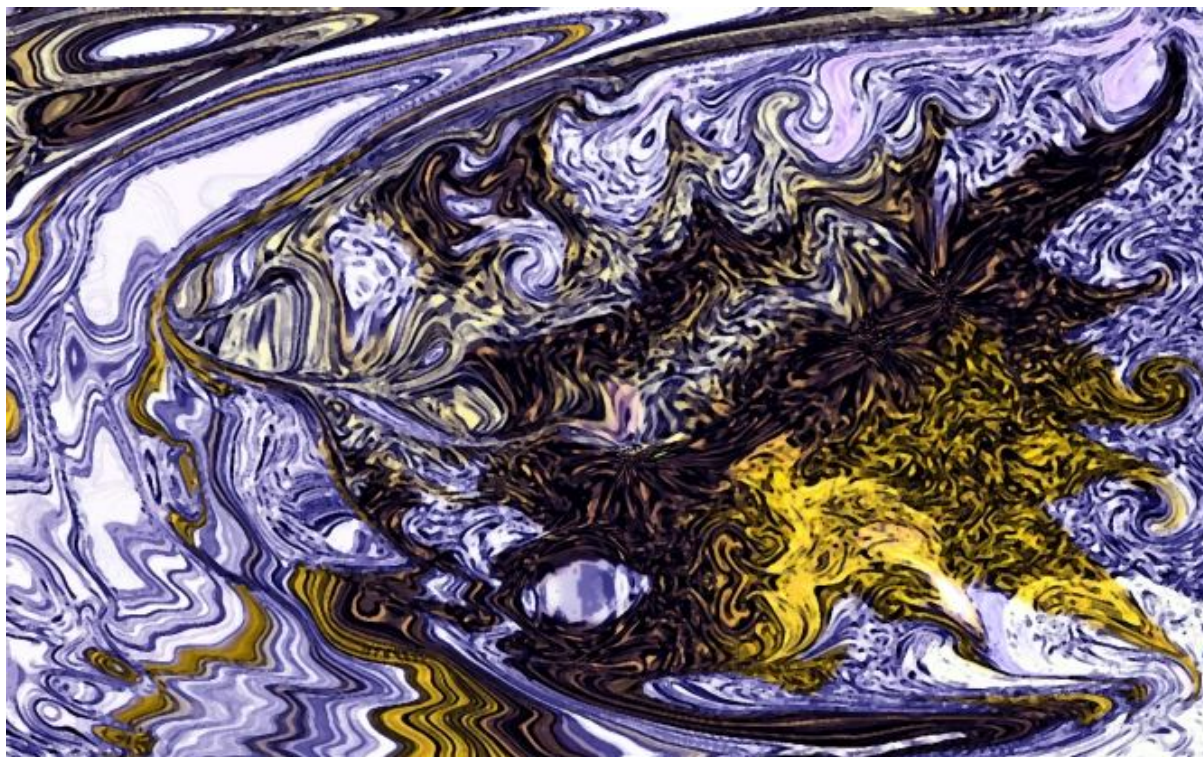
Ням съм не по рождение – майка ми е била жена като всяка друга, не я помня и не ми е позволено да я познавам. Присъединили са ме към бащиното братство на фавните след като съм престанал да суча и не умея да говоря с думи. Умирам да ти кажа „Много те обичам”.

Продължавам да съм жив, за да си го повтарям безгласно наум, докато чувството зазвучи като мелодия при трепването на всеки мой дъх. Един ден ще го чуеш с бузите си, облъхнати от пеещия ветреца, извиращ от устните ми.

Одирам кожата си с голи нокти, пера я в по три въртопа и я простирам между върховете на двете най-високи ели да съхне по пладне на слънцето само и само да залича следите от твоите докосвания. Къде ти.

Още по-надълбоко се врязват в плътта ми. Добре, че имам приятели сред паяците, всеки следобед ми изтъкават нова кожа и всяка следваща е от по-здрава коприна и по-мека ангора.

Ти само пожелай да ме докосваш отново и отново.

Паля кандила от светулки, но няма спасение от ереста ми - вярвам, че божествата са грешни и длъжни да молят прошка от жените и фавните, затова че са ни отредили да живеем в клетките на копнежите, така близо и толкова разделени, че дори и насън да не мога да си представя колко страдаш и как умираш да си с мен, любима.

А най-ужасният кошмар е, че няма сила, която да отмени прокобата – случи ли се да имаме рожба, братството на фавните ще ни я отнеме. Дори и аз не бих могъл да се грижа за нея – ще си има избран от шамана фавн-наставник.

И в ада на залязващото зарево се давя - на риба да стана, русалка вместо теб, простосмъртната, да залюбя ... Но едnodневката ми подава крило,

целува ме и ми предава рая на своята едnodневна безсмъртност.

Твой съм, докато замина за друга гора,
прави с мен каквото пожелаеш. Имамe отредени само няколко едnodневия заедно ... да ги приравним на божествено безсмъртие ...

НЯКОИ ЗАВРЪЩАНИЯ СА ВЪЗМОЖНИ

С пепел от тъмната страна на върбата, коленичила с разнищена шамия
пред отлитащото ... Деметра би посипала разораните стърнища,
стенещи за късно засяване - за да се върнат
в шепата от пера и тръни белочерните дългоклюни скитници ...

От бледнеещата гръд на утрините, зъзнещи нелъчопогалени
сред голотата на ... мляко от мъгла биха сукали Сирени-сирачета,
отrekli се от гласовете си - за да се върне
смехът по горестните стрехи и сред кършещите пръсти
лозници на Итака ...

От волни воали и шлейфове на Свободата, рееща се на звезден кентавър
по елисейски ... Самодива би наплела с косите си люлка
за своята рожба неродена - за да се върне
в образа си на кръшна невеста,
любена-недолюбена, белонедопристанала ...

Някои завръщания са възможни.

ХЕЛИОС, НОКТИС И ЛЮБИМИЯТ Й ВЯТЪР

Сатенени ресници разперва Ноктис над пурпурните ириси
на тишината - плачеща в скута на джудже кошута.
В кичури от абаносовочерна дантела заплита за чар
изумрудени мъниста и седеф - потомък на венерината раковина.

Късно е да умира, рано е да се ражда.
Звездоброецът е ослепял от орисията й - лабиринт от
неизписани, неведоми лъчи.
От морска пяна си извайва есенно сърце и ще приседне на брега
в очакване на бриз, или зефир, или северняк, или дори
ураган ... заради който да си заслужава нейният пулс
отново да съгражда и руши кули и стени,
докато Хелиос й дарява по сапфир на ден от плаща си.

А когато короната й натежи от слънчевост,
кошутата ще проговори
с кристален елфски глас и ще разказва
как Ноктис си избра любимия вятър ...

ЦВЕТОТОЧИЕ

Цветоточие нанизвам по сърмена ефирност, свързваща празната жълтурчена кратунка на доначалието ни с меча от осланени лъчи, разсичащ на резенчета юмручената на ръст диня, пулсирала вместо сърце между синурите на ребрата ми. През кехлибарен гербер проглеждам в първата утрин, разлистила пръстите ти над полята от тичинкови лунички по кожата ми. Кактусови снежинки се сипят от фъртуните на фантоми от миналото. В изумрудени водорасли заравям русалчината си опашка, за да шептим босоноги огнедишащи заклинания. От боровата си гордост ми предеш ризница, всеустояваща. Сред синегласи хризантеми онемяваш до „Алилуя” и нищо друго няма смисъл, освен черешовите цветчета по петолинията от ноктите ми там, където в друг живот си имал жеравни криле. По шията ми изгравирай герданче-талисман от танцуващи на маскенбал карамфили в свенливо розови до пищящо-морави костюми. А когато си тръгна, за лице ще нося маската на Ледената кралица. Така съзлите ще се превръщат в цветя, изпращащи въздушни целувки вместо сбогом на финалната точка. Моето цветоточие за теб. И не се тревожи за динята. От семките ѝ ще си отгледам сърце. Устояващо.

МАННА ВЪЛШЕБНА ОТ ФОРТУНИЯ

Някога, не толкова отдавна, че да бъде забравено, в хралупата на дивноперестата ела Божана съжителствали нимфата Малатея и бухалът Елеан.

БОЖАНА

Божана била мълчалива и вглъбена в потайно мечтателство да умее да лети из знайни и неведоми небеса. Затова най-добри приятели ѝ били птичките, които кацали по нейните клони и бърбурели една през друга коя къде била, какви чудесийки видяла и колко пъстро било многообразието на света. С времето Божана се научила да рисува картини по птичите разкази.

Откъсвала си парченце небе. Сбирала в капчици роса зелено от устремените към слънчев припек сенки на гуцери и любовните песни на жаби. Примесвала смолата си със синеоки искрици от падащи звезди.

Прибавяла към соковете на своите корени охра от следите на самодивска кръв. От усмивките на вечерния вятър си набирала балончета с виолетови краски.

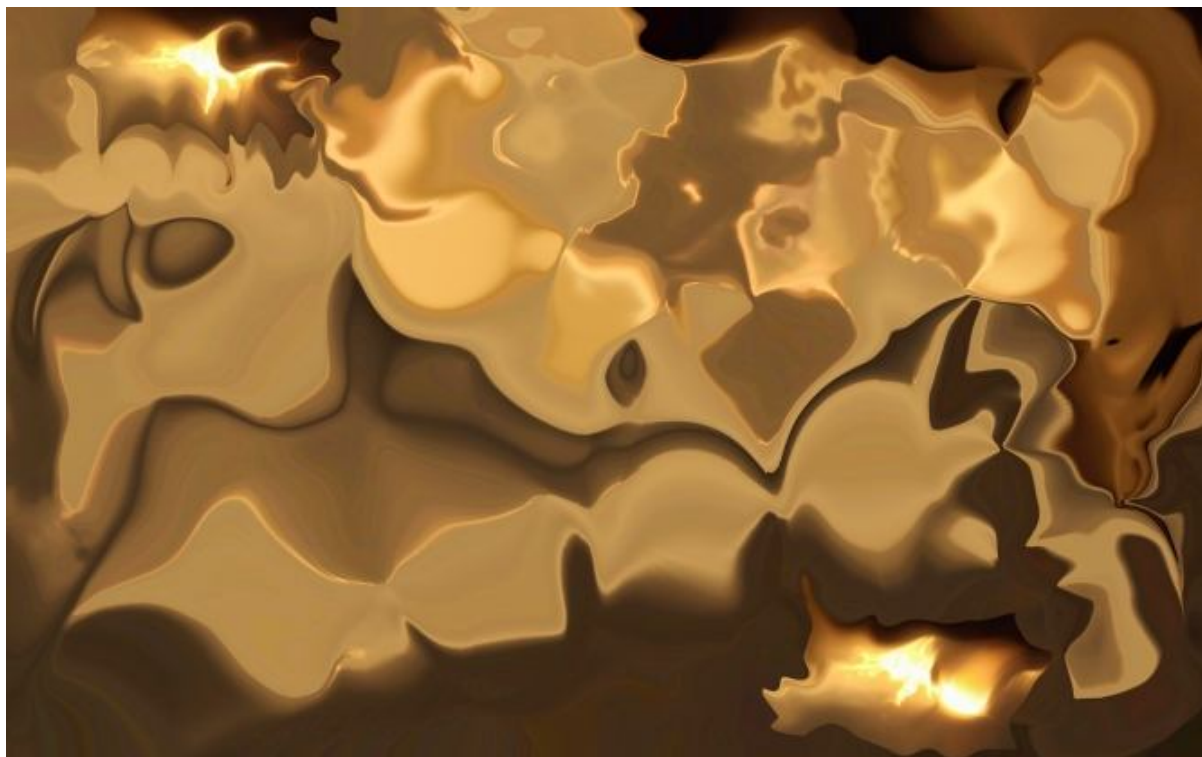
От безмерната скръб, погребвана в пръстта, отгребвала по сълзица в оксидно черно. Белота колекционирала от сватбените одежди на облаци и щъркели. А брилянтно жълто изтегляла по паяжинна нишка от съседната слънчогледова нива.

С грация на балерина денем Божана извивала клонки и извайвала сред пулсиращи от жизненост пейзажи смайващи въображението плетеници от изящни силуети, загадъчни същества и устремно вибриращи фигури.

А нощем иконописвала с върховете на корените си стените на прокопаните от къртици тунели с образите на смирени светци.

МАЛАТЕЯ

Нимфата Малатея била лекомислена палавница, избягала от досадните задължения в майчиния дом и прекарвала дните си в забавления с горските обитатели. Надбягвала се за дъхава ябълка с дивите прасета. Упражнявала се в безмълвие сред рибите. Излежавала се в сънена омая от баладите на щурци-ухажьори. Опитвала се да надкатери катеричките по дърветата и най-обичала отвисоко последна да изпраща въздушна целувка на залязващото слънце.

Тогава безшумно се понасяла към хралупата си в елата Божана и
бързала да заспи мигновено, за да бъде отново и на следващата сутрин
първодокоснатата любимка на Изгрева. Мечтата на Малатея била
да живее в земя, където Изгревът трае толкова дълго, че да има
възможност да го гали и прегръща до насита, а не да ѝ се изплъзва
след броени мигновения и да поема изпълнението
на слънчевите си задължения да раздава
топлота и живот на земните твари.

ЕЛЕАН

А бухалът Елеан си отдъхвал през деня в хралупата от
нощните скитания. Той нямал мечти. Всичко, което някой някога
желаел, Елеан можел да прави или притежавал през нощта.
Власт и покорни слуги, шеметни богатства за прахосване,
неограничена възможност за творчество или разруха по негова воля,
вълшебно-образни пътешествия през пространствата и времената,
слава и раболепоносци, дори любов ... в неизброимост.

Вярно, че с последните лъчи на Зорницата губел всичко и единственото място, където можел надеждно да се скрие от присмехулници и отмъстителни завистници, била хралупата в елата Божана. Но Елеан нехаел за загубата, защото вярвал, че бил неотменимо орисан с всяко възцаряване на тъмнината да се превръща в принца на безмечтателността.

ФОРТУНИЯ

И така живели мило и кротко има-няма няколко светлинни сезона Божана, Малатея и Елеан, докато един следобед магьосницата Фортуния слязла от златокожия си елен да отпие глътка свежест от изворчето наблизко и от всевиждащото й Око на желанията не убягнали нито мечтанията на елата и нимфата, нито липсата им в еженощието на бухала ... И къде от добро сърце, къде да се почувства щастлива и доволна от вещината си, Фортуния ги поръсила с вълшебна манна ... и отминала ...

Неописуемо било стъписването на Елеан, когато се пробудил
във въздуха, където елата Божана размахвала в еуфория
новопоникиналите си стотици дъгоцветосияещи криле.
От скоростта на летежа, бухалът не можел да напусне
хралупата, сякаш зазидана от фучащия въздух ... И за първи път
в живота си Елеан се размечтал, след което
скришом ридал - за пропиляните до този момент луни
без разтапящите до най-съвършена разкопнеженост мечти.

А Малатея открила на мястото на хралупата си сребърна ладия
с впряг от шест бели лебеда, които я поканили да се разположи удобно
върху пухестия хермелин и я отнесли с бързината на мисълта
до границата на Лапландия. Там осем бели вълци
поели впряга и сред мъглата на дъха си спрели ладията
насред огряна от ледено сияние градина от заскрежени елхи,
в средата на която се издигала кристална беседка с овална форма,
а в сърцевината ѝ диадемено чело била издигнала
елата Божана.

БЛАЖЕНОТО БЕЗСТИШИЕ НА БРИЗИДА

В минорна златистост примигват клепките на залутал платноход.
Безстишие.

Котвата разсеяно обтяга тетива към изплъзващото се дъно.
Стрелите непокорно и непосочно отлитат.

Сякаш не е време за полунощен пристан.
А платната вият за прегръдка с бриза.
Делфините тъкат завивка от пухеста пяна и медузино вино.

Ято дъговезани морски звезди
и
сърмен планктонов облак се извиват в балдахин.
Присвито очакване брой вълните и валовете
до луногласния звън, възвестяващ мига на докосването.

Мракът пали фойерверки от копнежните трели на девствени сирени.
А бризът е все още нежнопулсираща, усмихната невинност.

Лявото платно раздира копчетата на ризата си.
Дясното се изтяга на хълбок и небрежно лудешки завърта руля.
До края на видимия свят и обратно в неведомостта.
До трески от крушение
и към чудодейно възкресение.

В настръхнала искристост бризът се увива около мачтата
и се изплъзва от зора на платната.
Нагоре, към утробата на всеобещаващия изгрев.
Оттам с родилен плач проглежда за вселението си в телцето на дете.

Нарекли детето Бризида. Гиздели го за придворна дама.
Но всеки бриз ѝ разказвал по приказка за морето и скоро след като
минали двеста луни, Бризида срещнала своя рибар.
Останалото са техните събъдания на
безбрежните копнежи на бриза и платнохода.
Ден след нощ и нощ след ден.
В блажено безстишие.

КАКВО НАШЕПВАТ СВЕЛОСЕНКИТЕ

От дъха на бели лалета и гълъбов пух капчици кристално мастило
замесва и с котешка опашка по оризов пергамент

Диамантената сянка на светлината шепота си отзографисва:
В неспирните ми вселенски пируети нестинарската жаравана пустотата
прониква през звездните ми пантофки и изпепеляваща тъма припъзлява
през присвитите пръсти на нозете. До фениксова песен.

Само със златописна икона с ликовете на
вселенските първовлюбени в ръце опазвам невинната си дъгоигривост
от лукавите ловджийски примки на измамите,

а джуджето на моята доверчивост има великанска мощ и сила.

С Повелителя на полусенките сме вретени на вечен флирт,
сбираме в несемеен албум откраднати от пещерата на Нищото образи,
валсуваме по палитрата на отвъдвремето без грижа за перспектива,
композиция и стил. В шеметен неосимволизъм.

Имам, естествено, своя фантазмична мечта: да ме залюби потомък на

Орфей и от сянка да ме превърне в ... лира на сияйността ... И няма
да е нужно мастило, за да се разбира какво нашепват светлосенките ...

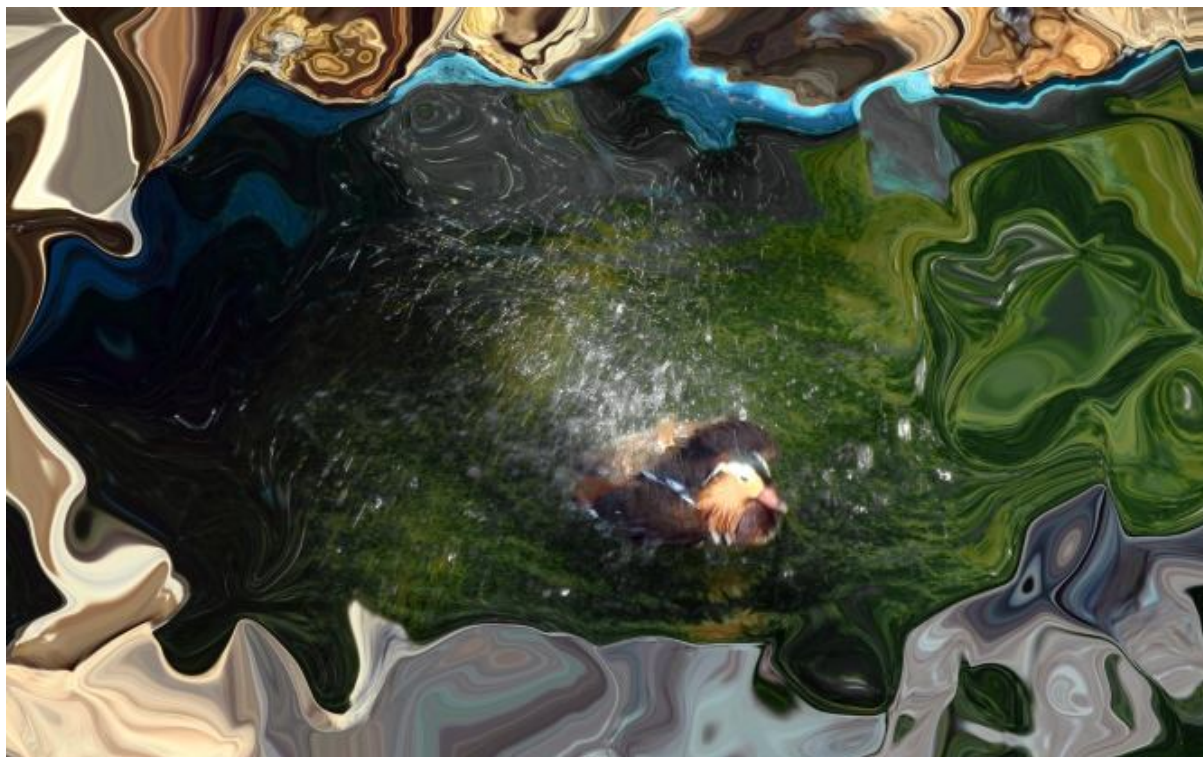
ГРАВЮРА ОТ СЪН НА ДЕЛФИН

Потъвам в съня на делфин ...

С коралови нокти гравирам профила ти по шията на котва, столетно бездиханна в копнеж по изгубен пристан. С твоите устни би могла да вдъхне лютиво наргиле. И да пристъпи ... Очите ти биха я отвели в моминската ѝ постеля. С нажежени до слънчево ресници би те отжигосала нежно по слепоочието, преди чукът на ковача да я разпне върху рога на наковалнята. В мислите си, за теб е останала през всичките си плавания ... девствена ...

В пясък и камънаци е кършила снага, понякога милвана, друг път с гърди, парещи от дивите целувки на анемонии и нозе, нащипани от палави раци. Медузи неведнъж тровели кръвта ѝ. Но каквото и да се случвало, достатъчно било котвата да си представи твоя образ и нейната усмивка неизменно се възцарявала отново с прелестта на родила се от звездна пяна и лунни вълни зорница.

И всичко това – в безвременността преди да те срещне ... и да се слее
... в гравюра от делфинен сън.

НЕСЪТВОРЕНАТА ПРИНЦЕСА

Тичинки от диви теменуги и дъх на боров мед
по рамото ми трепкат.

А ти не трепваш ...

Яйца от шестоъгълни слънца за теб по залез
излюпвам с поглед.

А ти и не поглеждаш ...

Пълзя по зеещи утроби на непогребани трънаци
с разкъравена нехайност.

А и ти нехаеш ...

Крилете си бих разпръснала като глухарчета,
ако за това би ме пожалил.

Ала ти не жалиш ...

Нектар от пазвите на всяка от сестрите си
бих ти поднасяла на закуска.

Ала никога не закусваш ...

С трон от кристален мрамор и елмазена корона
те дарявам насън.
А ти нищичко не сънуваш ...

От вледенените си сълзи брод през хоризонта
бих ти съградила.
Ала ти само рушиш ...

И защо - в името на вси божества и стихии -
все пак и все още и занапред ще те обожавам?

... Съдба и карма и съзнателен избор и инат ...

Аз съм дива пчела-единачка.
А ти си търтей.
Само любовта ни би сътворила пчелна принцеса.

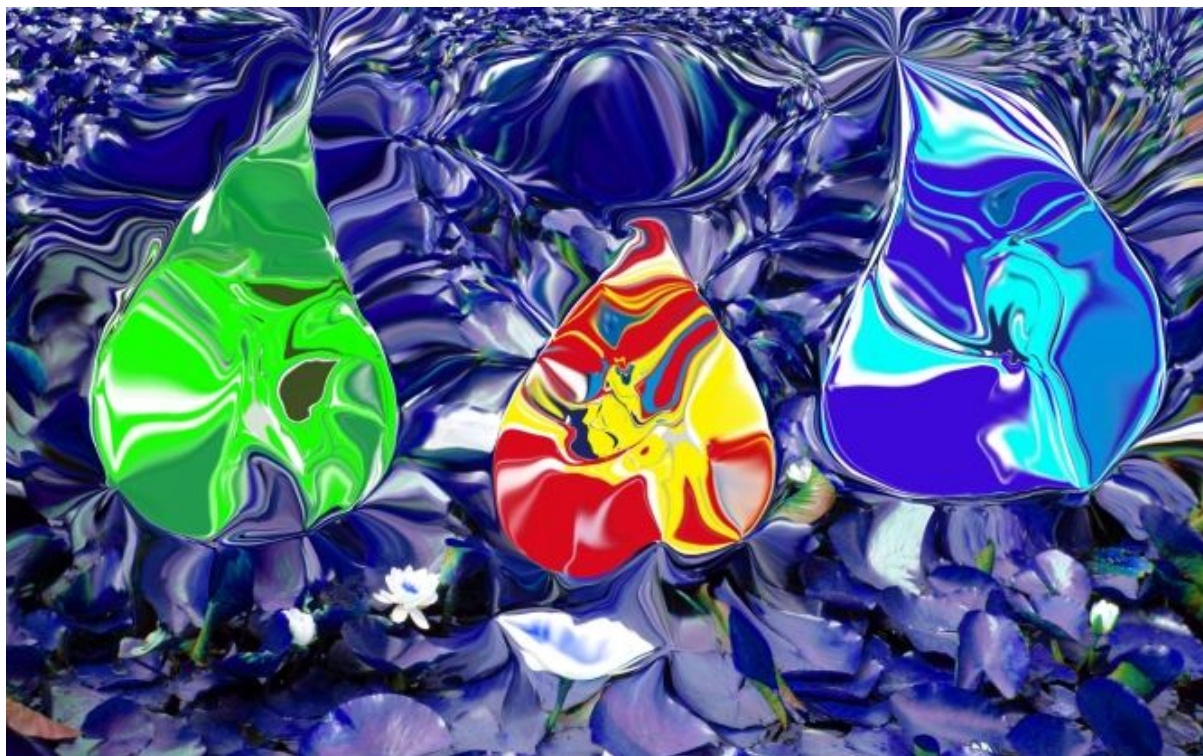

ПАРФЮМ И ЗЕФИР

Три капки парфюм се стичат по неразрязаната китка.
В безлична патетичност.

Първата е разчорлена русолява пиявица.
Нехайно се впива в бледоликата сивота на празния пулс
и замира гладна в ъгълчето на кухото безразличие.
От лявата буза на тъгла ехти на неналичност.
Дясната буза прохлипва в съзливо нямане.
Толкова е пусто, че и вендуза би се задушила от без(въз)душност.

С походка на неоседлан жребец, втората обхожда
слабо охраняваните граници на вените.
Едно по-рязко отмятане на перчема на подковата
и граничната бразда ще рукне ... Твърде елинистично.

Дори без юздите на здравия разум, жребецът избира
да се научи да прелита над бариерите
между езерото на сенките и острова на живородените.

Третата свенливо повдига дантелено було
за първа и последна целувка със Зефира.
Цялата в наниз от благословена светена роса.
С диадема от пеещи мимози и жасминено сребро.
Без пръстени, без клетви за вярност ...
Зефирът няма време за оброци.

А в ухайна патетичност,
китките на парфюмената капка са разрязани по рождение.

... Затова Зефирът прелита
безспир и напосоки по Земята - да дарява
с капка човешко щастие всяка трета изчезваща следа от парфюм ...

ТИЧИНКИ ОТ НИЧИЕ ВРЕМЕ

Проникваш ме
до осолено протритото от неколеничене
по телата на предците ми
уж разнесени на пепел по хиндокушки преспи
а още потръпващи
в зениците на лунните копия
на които ме побиваш в огнедишащ звездоритъм
Извисяваш ме
до челата на златоперите снежинки в ореолите
видели трънните приношения пред олтарите
на истината и свободата и спасението
идеали
рухващи с всяка разпната империя
за да възкръснат
неподвластни на ера, тиранин и територия
и да са тронно въздигнати в
царството небесно, което в нас създаваме

Ваеш ме
стълболиние за псаалм в отшелническо бдение
шестокрилие от трансов танц
петокнижие, неизгарящо на еретична клада
йероглиф във всеки трети дъх на Ра
вместо заклинание и молитва
женшен в дланта на Селена, лунолистен
с тичинки от ничие време
не по чудо, а твоеръкотворно
запулсирало
само в тялото ми
и
единствено за тебе

... защото ме оживотворяваш ...

